

NORBERT HOLUB

Odessza

Rántsд szét a melleden ingedet!
Örülj meg, üvöltözz, integess.

Tépd le a szük lajbid gombjait!
Jósold meg velük, hol jobb, túl vagy itt.

Rúgd le, sutty! lábadról a cipőd!
Tovább ne uralja az időd.

Dobd el a kalapod s fejedet!
Ne sajnáld, vívódtál eleget.

Nyakkendőd röptessed magasba!
Szárnyaljon időddel csapongva.

Oldjad meg a poros szandálod.
Lassúbb lesz életed, meglátod.

Végül majd dobd sutba a tested!
Ha a lelked bátor lesz, s elenged.

S akkor rádólt a nagy hullámra,
a perc fölötте csupa kék,
a tengeristen viszi, dobálja,
bukdácsol: nedves uszadék.

A homokban hagyta falábát.
Apró obeliszkre – éppen rálát:
nyugágya oldalán hever.
Mellette a bőr heveder.

Este újra látja a várost,
hol az ő emlékműve áll:
rajt' a cirill betűk:

– hízott ruhatetűk –
s mellette szobor-lány vár ott –;
békés e szocreál.

*Humpolec*¹

Úgy megsüllyedt,
hogy a temetőjébe ingyen beléphetsz
(gyerekeknek, katonáknak féláron).
Terét templom osztja ketté,
felső részén Futurista Pista szecessziós szobrai,
az AI-téren meg gyerekkocsmá,
s átjáró vezet a szulákkal
bevetett földek felé.
A füstölő kórház korma a sírokba hullt,
lizoltól búzlótt itt a virág,
de még tán Palach is megtiltotta volna,
hogy halála után elhamvasszák.
A családi villa utolsó tárgya
egy faülőkés kerámiatál.
A sárgaréz korlátot már én képzeltem hozzá,
ezen szertornáztam büntiből,
s ami ebben a kopár házban maradt:
a kazánban jó pár marék hamu.

S a gyárakban még sötétben is
a fény rabszolgái voltak.

¹ Humpolec – város Dél-Csehországban.